

Arrest

nr. 124 977 van 28 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2014 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 mei 2014 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekster ter kennis gebracht op 20 mei 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2014 om 11u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DE BLOCK, die *loco* advocaat E. VAN GOETHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, doet op 14 november 2013 te Antwerpen een huwelijksaangifte met een Belgisch onderdaan, de heer T(...) M(...).

Op 6 februari 2014 weigerde de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de stad Antwerpen, district Deurne de huwelijksvoltrekking.

Op 10 maart 2014 wordt aan de verzoekster het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 20 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vathouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Het betreft de thans bestreden beslissing. De verzoekster werd hiervan op 20 mei 2014 in kennis gesteld.

Op 20 mei 2014 legt diezelfde gemachtigde aan de verzoekster een inreisverbod op van drie jaar (bijlage 13sexies). Het inreisverbod maakt evenwel niet het voorwerp uit van de onderhavige vordering.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Wat de vrijheidsberovende maatregel betreft

De thans bestreden beslissing omvat tevens een maatregel van vrijheidsberoving zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen de artikelen 7, 8bis, § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1, tweede lid, en § 3, vierde lid, 52/4, vierde lid, 54, 74/6 en 57/32, § 2, tweede lid kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

Voor zover de verzoekster zich met onderhavige vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding die vervat zit in de bijlage 13septies, dient te worden opgemerkt dat hiertegen op grond van bovenvermelde bepalingen enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre tevens de maatregel tot vrijheidsberoving wordt aangevochten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

De vordering is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de maatregel van vrijheidsberoving.

2.2. Wat de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens betreft

De verweerder stelt in de nota met opmerkingen dat de vordering niet ontvankelijk is bij gebrek aan een uiteenzetting van middelen in het verzoekschrift.

De Raad merkt op dat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts kan bevolen worden wanneer aan drie cumulatieve voorwaarden is voldaan.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt immers dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen

verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat ernstige middelen moeten worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden. Deze voorwaarde staat los van de voorwaarden met betrekking tot de uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen en de voorwaarde met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Overeenkomstig artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 39/78, eerste lid van de vreemdelingenwet, moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel alsook van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618 en RvS 8 januari 2007, nr. 166.392).

De Raad stelt *in casu* vast dat de verzoekster in het verzoekschrift weliswaar een uiteenzetting geeft van het moeilijk te herstellen nadeel en het uiterst dringend karakter van de vordering, doch zij duidt geen expliciete rechtsnorm aan - noch omschrijft zij dergelijke rechtsnorm - die door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Wat de uiteenzettingen met betrekking tot het moeilijk te herstellen nadeel en het uiterst dringend karakter betreft, herhaalt de Raad dat deze twee voorwaarden los staan van de voorwaarde dat ernstige middelen moeten worden aangevoerd die de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen rechtvaardigen. Het is dan ook slechts geheel ten overvloede dat de Raad opmerkt dat artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, zoals herhaaldelijk bevestigd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (RvS 25 januari 2012, nr. 8020 (c)).

Het verzoekschrift bevat verder een chronologisch feitenoverzicht met bijbehorende feitelijke commentaar, doch hieruit blijkt niet welke rechtsregel de verzoekster door de bestreden beslissing geschonden acht. Er dient op te worden gewezen dat de verzoekster het niet aan de Raad mag overlaten om uit de feitelijke uiteenzettingen een middel te distilleren (*cf.* RvS 27 september 2000, nr. 89.825, RvS 17 juli 2002, nr. 109.436; RvS 29 januari 2003, nr. 115.172).

De Raad treedt de verweerder dan ook bij en is van oordeel dat de vordering onontvankelijk is bij gebrek aan een uiteenzetting van de middelen die ter ondersteuning van de vordering worden ingeroepen.

2.3. De vordering is derhalve, in haar geheel, onontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

C. DE GROOTE